

ΤΟ ΗΥΘΙΣΤΗΡΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΥΓΙΤΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Η μαρκησία Λατούρ Μασνίλ, μητέρα της νεαρής και ωραιότατης Ίωάννας Βερνανδς Δελατόρ Μασνίλ, επιθυμεί να πορευθεί την κόρη της, όσο είναι ακόμα ζωντανή, γιατί νοιάζει τον έαυτο της αρκετά γερασμένο παιδί. Ονειροπολεί για την κόρη της ένα σύζυγο πλούσιο, πιστό και άφοιστο. Η Ίωάννα είναι όνειροφανής όμορφη, γλυκιά, καλόκαρδη, άδωρα σαν άγγελος. Πολλοί νέοι την τριφυλιούν, μα η μαρκησία διατάζει, ως που τέλος ο Ίωαννός γυμνός δεν άγαγε να έρθει. Είναι ο πολυκατασκευαστικός βασιλέας Μαρσακάν εδραστημένη για την επίκριση της η μαρκησία, παίρνει την Ίωάννα στην κόμαρη της και της άναγγέλλει το ευχάριστο νέο. Η Ίωάννα όμως κλωμάει, ταράσσεται και πάσχει στην άγκαλιά της μητέρας της. Κατάκλητη η μαρκησία ζητάει να μάθει τι συμβαίνει. Η Ίωάννα της έμμετρησεται τότε ότι άναγκαία παράφορα ένα νέο τον άποτον έγγάμωσα ε' προσαιμένο κ'λοατσι στην έξοχη. Ο νέος αυτός είναι προσβλημένος από ψωμιαισμό, μα αυτό δεν έμπορεί την Ίωάννα να τον λητρέη και να μη θέλει ν' άκούση τίποτε για γάμο. Η μαρκησία δεν άπονοητεύεται. Έλπίζει ότι η Ίωάννα θ' άλληθε γνώμη και πράγματι, όταν ο κ. Μαρσακάν τους κάνει την πρώτη έπισκεψη, η κόρη τον βίσκεει αρκετά συμπαιδικά. Θέλοντας δε να του πει την άλήθεια και να μιν τον άρπια να έλπιη μάταια, του άποκαλύπτει το τρυφερό της μυστικό. Ο Μαρσακάν, συνεννοημένος με την μητέρα της, προσποιείται το λυπημένο και μιλάει με συμπάθεια για το αίσθημά της, πράγμα που κάνει την Ίωάννα να τον εκτίμηση περισσότερο. Έν τώ μεταξύ, η Μαρκησία λαούραει μια έπιστολή από το χωριό στο όποιο μένει ο άγαπημένος της κόρης της, δια της όποιος την πληροφορούν ότι ο δυστυχισμένος αυτός νέος άπέθανε. Η Ίωάννα δεν έξερει τίποτε σχετικώς... Και η μητέρα της άποφαίνεται να της άποκαλύψη, μα ως άρα γρηγορώτερα, το έλευρο μυστικό... Το άγγελμα του θανάτου του νέου συντρέχει την Ίωάννα. Κλαίει και δερματά άπαρηγόρητα. Πάρα άρρωστα με πυρετό και μέσα στη παραληρηματιά της τον φωνάζει: Ζώρξ!.. Άγαπημένη μου Ζώρξ!..

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η θλίψη είχε τόσο ξαναελάσει την Ίωάννα, ώστε δεν άργησε νακοκομηθή. Μα ο ύπνος της ήταν άνησυχος, ταραγμένος και κάθε τόσο λυγμοί άκούοντόσαν μέσα στην ήσυχια του δωματίου...

Η μαρκησία, εξαιρετικά άνησυχη για την υγεία της άγαπημένης της κόρης, έβρινε έκει με τα μητρικά της βλέμματα, γεμάτα άγάπια, καρφωμένα άπάνω της.

Αυτό μέρες πέρασαν. Η μεγάλη θλίψη που είχε προκαλέσει στην Ίωάννα ο θάνατος του άγαπημένου της δεν έμεινε χωρίς αντίκτυπο.

Πυρετός την έπιασε και την κράτησε τόσο κρεββάτι κατά το διάστημα αυτό. Το πράγμα δεν ήταν βέβαια σοβαρό, όπως έβρεβαίωσε ο γιατρός που προσκάλεσαν, μα η μαρκησία άνησυχούσε πολύ για την υγεία της κόρης της και δεν έλειπε ούτε στιγμή από κοντά.

Ότες της νόχτες δεν έπληγαινε στο δωμάτιο της να κοιμηθή. Ξοπλιόνταν σε μια πολυθρόνα στην κόμαρη της Ίωάννας. Μα κ' έκει, όταν την έπαιρνε λίγος ύπνος, την ξυπνούσαν τα παραληρήματα της κόρης της, ή όποια μέσα στον ύπνο της ψιθύριζε διαρκώς το όνομα του άγαπημένου της νεκρού.

Ευτυχώς την τρίτη ήμέρα η κατάσταση της Ίωάννας, είχε βελτιωθεί αρκετά κ' έτσι η νέα μπόρεσα να σηκοθή από το κρεββάτι...

Το πρώτο πράγμα, που ζήτησε η Ίωάννα από τη μητέρα της, όταν σημάθηκε από το κρεββάτι ήταν να έπισκεφθούν το χωριό στο όποιο πρωτογνώρισε τον άγαπημένο της νεκρό και που προταγαπήθηκε μαζί του. Η μητέρα της στην άρχη ταράχτηκε. Θάθελε ν' άποφύγη το ταξείδι αυτό. Η Ίωάννα θά ήθάνετο τρομέ προς συγχωρήσει, ηγαιόντας στο μέρος που γνώρισε κ' άγάπησε τον Ζώρξ. Γι' αυτό προσπαθσε με κάθε τρόπο να την άποτρέψη, μα η νέα ήταν άνένδοτη.

— Παιδί μου, της ειπε, άς το άναβάλλουμε για άλλοτε. Δεν σου άρρωστα, μάθε άλλο, μα είσαι άδύνατη, μικρή μου Ίωάννα, κ' αυτό θά σε βλάψη.

— Μητέρα, σε παρακαλώ, σε ίκευθω. Θά μου κάμη καλό. Άν μείνω εδώ θά τραλαθώ από τη λύπη μου. Θέλω να πάω να γονατίσω στον τάφο του, να φιλήσω το χώμα, που τον σκεπάει. Πάμε μητέρα...

Η μαρκησία βλέποντας την έπιμονή της Ίωάννας άποφάσισε να ύποκυρη στην έπιθυμια της αυτή.

— Το θέλεις, παιδί μου, λυπόν; της ειπε. — Ω! ναί, μαμά.

— Πολύ καλά. Θά γίνη σύμφωνα με την έπιθυμια σου. Θά πάμε. Μην άφήσης όμως τη λύπη σου να σε παρασύρη. Μή με κάμης να

μετανοιώσω για το ταξείδι αυτό. Μου ύπόσχεσαι πως θά είσαι φρόνιμη και λογική; — Σου τ' άρκίζομαι, μητέρα...

Την άλλη μέρα το πρωί η μαρκησία Λά Τουρ Μασνίλ και η Ίωάννα έβησαν το Παρισινό μεγάλο τους κ' έβρυναν πραγματικά για το ρομαντικό χωριουδάκι, στο όποιο είχε πεθανεί ο δυστυχισμένος Ζώρξ. Κατά το διάστημα του ταξείδιου η Ίωάννα ήταν σιωπηλή και βυθισμένη σε σκέψεις. Η μητέρα της της μιλούσε συχνά με προσπαθους να την παρηγορή, μα η νέα της άπαντούσε μόνο με τους στεναγμούς της.

Όταν το μικρό χωριό φάνηκε από μακριά η καρδιά της ν' άς ξεχείλισε. Ηταν άδύνατο πια να συγκρατηθή και ξεσπασε σε λυγμούς. Η μητέρα της μετανοημένη που άποφάσισε το ταξείδι αυτό, που μπορούσε να στοιχισή και τή ζωή ακόμα της μοναχοκόρης της, άρχισε να την παρηγορή.

— Ίωάννα, παιδί μου, ήσυχασε. Δέ μου άρκίστηκες πως θά είσαι φρόνιμη και λογική. Της χάιδευε άπαλά-άπαλά τα μαλλιά και της σρούγγιζε τα δάχρυα με το μαγνηλί της. Η Ίωάννα όμως ήταν άδύνατο να συγκρατηθή. Πνίγονταν από τους λυγμούς και το κορμί της σπαράζε.

Τέλος έφτασαν στο χωριό και πήγαν όλόστια σε κάποιο φιλικό σπίτι, όπου θ' άπόμειναν.

Όταν η κόρη άντίκρυσε το δάσος έπάνω από το μικρό χωριό, όπου συχνά τις ώρες του δαιλυτού πηγαιναν με τον άμοιρο το Ζώρξ και όπου τόσα τρυφερά λογάκια είχαν άλλοτε, τα μάτια της βούρκωσαν πάλι και ξεσπασε σε νέα άναφυλλητά. Τέλος ήσυχασε κάπως, η μάλλον η παρουσία των έξων άνθρώπων που τη φιλοενοούσαν την έκανε να συγκρατη τον έαυτο της.

Πριν ακόμα από το μασημέρι ζήτησε από τη μητέρα της να πάνε στο νεκροταφείο.

— Μικρή μου Ίωάννα, της ειπε με φωνή παρακαλεστική η μαρκησία, είσαι κορασιμένη από το ταξείδι, σκοταμένη ψυχικά από τις τόσες ψυχικές συγχινήσεις που σούφεραν ξαφνικά οι ζωντανές άναμνήσεις του τόπου, όπου πρωταγάπησες. Είναι άνάγκη να ξεκορμίστη λίγιο. Άς άναβαλώμε τη θλιβερή αυτή έπίσκεψη για το άπόγευμα.

— Μαμά σε παρακαλώ... ίκευθε η Ίωάννα. — Δεν είπαμε πως θάσαι λογική;

Η Ίωάννα βλέποντας ίσως πως είχε στενοχωρησε ύπερβολικά τη μητέρα της, δεν έπέμεινε περισσότερο. Θά πήγαιναν το άπόγευμα.

Η Ίωάννα νοιάθει την καρδιά της πλημυρισμένη από συγχινήσεις. Βρισκται στο μέρος που φωτάκουσε την καρδιά της να κτυπάει έρωτικά. Βρίσκειται στο μέρος, που ένοιωσε για πρώτη φορά της άγάπης τους καιρούς.

Κι' όμως της φαίνονται όλα σαν ψέμμα, σαν όνειρο.

Νομίζει πως θά κλείση τα μάτια της και θ' άκούση τη φωνή του άγαπημένου της και θά τον άκούση να την πλησιάζη... — Ζώρξ!.. Άγάπη μου!..

Κ' η Ίωάννα νοιάθει τώρα την άνάγκη να τρέξη στο μέρος που πρωτανάμωσαν, που πρωταγαπήθηκαν, έκει στο ήσυχιο και καταπράσινο δάσος...

— Μητέρα, θά κάμω ένα μαχών περιάτα, λείε στή μητέρα της. Η μαρκησία την κυτταει βαθειά στα μάτια.

— Πού θά πάς, παιδί μου; — Νοιάσω ζάλη άπ' το ταξείδι. Θά κάμω ένα γύρο ως το δάσος και θά γυρίσω.

Η μαρκησία δεν την έμποδίζει. Την άγκαλιάζει, την φιλεί και την αφήνει να φύγη. Έξαφνα άνησυχει και τρέχει κατόπισ της. — Ίωάννα... δεν θέλεις να σε συνοδεύσω; — Εύχαριστώ, μητέρα, όχι, θέλω να είμαι μόνη.

Η μαρκησία δεν έπιμένει. Στέκει για την παρακολουθεί που άπομαρκησύνεται κ' έπειτα άναβείται πάλι έπάνω.

Η Ίωάννα βαδίζει ίσια προς το δάσος, με βήμα γοργό στην άρχη, πού σιγά κατόπισ, βυθισμένη σε σκέψεις, κυττάζοντας γύρω την χειμερινή πενθημη φύση. Η καρδιά της είναι βαρειά.

(Άκολουθεί)

Έκει που πρωταγαπήθηκαν!..

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Η συνέχεια του «Φαντασματος» αναβάλλεται για το προσεχές φύλλο, λόγω του ότι πάντες οι μεταφραστές μας πυρέσσαν κληθήρεις προσβληθέντες από Δαγκιεύ!..